

PYRAMOS A THISBÉ

„Pyramos z jinochů všech byl nejkrásnější a Thisbé vynikla nad všechny dívky, jež v krajích východních žily. Bydleli v sousedních domech v tom vysokém městě, jež dala vystavět Semiramis a obehnat hradbami z cihel.

Sousedství vzbudilo známost a první náběhy k lásce, ta potom časem vzrostla. A byli by vešli i v sňatek, bránil však oběma otec. Než jednomu nemohli bránit: v srdcích stejně vzřatých jim stejná planula touha. Důvěrník není tu žádný: jen pohledy, náznaky mluví, a čím více je skrýván, tím víc žár skrývaný kypí.

Ve stěně společné oběma domům zde trhlina byla, uzounká jen - tu dostala zeď už při stavbě kdysi. Závady té si po dlouhá staletí nevšiml nikdo: první, milenci, vy jste ji zhlédli (co lásce by ušlo?), stala se cestou vám pro hlas, i procházel bezpečně tudy tlumený šepot váš, jenž sděloval lichotky lásky.

Často, když stanuli u zdi, zde Thisbé, Pyramos onde, a když dechu svých úst se navzájem nasáli oba, říkali: ‚Závistná zdi, proč stojíš milencům v cestě? Bylo by to snad mnoho nám dovolit moci se spojit? Anebo k polibkům aspoň se rozevřít, což je to příliš? Přece však nevděční nejsme a vyznáme rádi, že tobě vděčíme, mohou-li slova se přenášet k přátelským uším.‘ Tak z míst oddělených tam milenci mluvili marně, na noc řekli si ‚sbohem‘ a na svou stranu té stěny každý polibek vtiskl, jenž nedošel na druhou stranu.

Světél nočních sbor když nazítří zahnal Zora, slunce pak vysušilo svou září v travinách rosu, přišli k známému místu. Tam nejprve šepotem tichým mnoho si stýskali oba, a poté se smluví, že zkusí oklamat za tiché noci svou stráž a z dveří se vykrást, vyjít ze svého domu a ven se vypravit z města; aby pak nebylo třeba se proplétat poli a bloudit, sejdou se tam, kde Ninův je hrob, a skryjí se v stínu stromu. Rostl tam strom (to vysoká moruše byla), obsypán sněžnými plody, a s chladným sousedil zřídlem. Na tom se shodli. A den (jak pomalu zdál se jim běžet!) sklesl do proudu vln a noc se zdvihla z týchž proudů.

Thisbé otevře dveře a za noční temnoty chytře vyklouzne, oklame domácí lid, a rouškou si tváře zahalí, k náhrobku dojde a usedne pod oním stromem. Láska ji učiní smělou. Však hle, tu přichází lvice: čerstvou krví býka má zbarvenu zpěněnou tlamu, ve vodě blízkého zřídla chce uhasit palčivou žízeň. Jakmile v paprscích luny ji poblíž spatřila Thisbé,

uprchla bázlivým krokem a skryla se v jeskyni temné,
v útěku však tam nechala závoj, co ze zad se smekl.

Když pak divoká lvice svou žízeň ztišila vodou,
vrací se do lesů zas a náhodou nalezne pouze
roušku - tu rozsápe jemný ten šat svou krvavou tlamou.

Pyramos později vyšel. Jak uviděl v hlubokém písku
zřetelné šlépěje šelmy, hned pobledl na celé tváři;
ale když našel ještě ten šat, jenž krví byl zbrcen,
bolestně zvolal: „Jediná noc dva milence zničí!
Ona si zasloužila z nás dvou, ach, dlouho být živa –
já jsem vinen tou smrtí! Ty ubohá, já jsem tě zničil,
já jsem tě zval, abys v noci v ta místa hrozivá přišla,
nebyl jsem však tu dříve. Ó, na mé se vrhněte tělo,
zločinné útroby mé svou divou pozřete tlamou,
hrozní lvi, kteří pod touto skálou své obydlí máte!
Avšak jen zbabělec žádá si zemřít!“ Pak Thisbinu roušku
zdvihl a do stínu stromu ji odnesl, který jí udal.
Slzami zahrnul známý ten šat i polibky svými
se slovy: „I mé krve se napij plnými doušky!“
Přitom si meč, jenž visel mu po boku, do útrob vnořil,
nemeškal, z vroucí rány jej vytrhl hasnoucí rukou:
tak tam spočíval na zádech v prachu. Krev do výše tryská,
jako když z olova roura, jež od kazu pojednou praskne,
z úzké syčící trhliny v kovu teď do dálky chrlí
vody prudký proud, jehož tryskot proráží vzduchem.
Bílé moruše plody se mění tou krvavou prškou,
nabudou tmavého vzhledu; a kořen nasáklý krví
napouští nachovou barvou i plody, jež na stromě visí.

Ejhle, Thisbé se vrací, ač strachu je doposud plna,
nechce však jinocha zklamat; i hledá ho zrakem i srdcem,
jakému nebezpečí tu unikla, vyprávět dychtí.
Místo a podobu stromu sic poznává na pohled jasně,
plodů barva ji činí však nejistou: je to on vskutku?

Zatím co váhá, vidí, jak údy, jež dosud se chvějí,
tepou krvavou zem, i ucouvne, v tváři je bledší
než má zimostřáz dřevo a celá se třese jak moře,
které se chví, když slabounký větérek čeří mu povrch.

Avšak po krátké chvíli, když poznala miláčka svého,
do svých nevinných paží se začala hlasitě tlouci,
vlasy si začala rvát, a hned obejme drahé to tělo,
slzami naplní ránu a pláč svůj pomísí s krví.

Na jeho chladnoucí tváře mu vroucí polibky tiskla
se slovy: „Pyrame, jaký to zlý mi osud tě odňal?
Pyrame, odpověz mi! Tvá nejdražší Thisbé tě jménem
volá - ó, slyš můj hlas a pozdvihni pokleslá líce!“
Pyramos uslyšel Thisbino jméno a pozvedl oči,

ač už je tížila smrt, a spatřiv ji, navždy je zavřel.

Ona, když pozná svůj šat a pochvu ze slonoviny
meče zbavenou, praví: „Tvá vlastní ruka a láska,
nebohý, zničila tebe! I já mám ruku dost silnou
na to, i já mám lásku: ta síly k ráně mi dodá!
Zhasls, já za tebou půjdu a budu nešťastnou družkou
tvé smrti i příčinou její; ty pak, koho mi mohla
vyrvat jen smrt, ani smrtí mi nebudeš moci být vyrván!
K vám však jménem obou já vysílám horoucí prosbu,
rodiče přenešťastní, jak moji, tak také jeho:
dovolte, aby ti dva, jež láska spojila věrná,
jakož i chvíle smrti, v témž hrobě spočinout směli!
Ty však, strome, jenž kryješ svou korunou žalostné tělo
jednoho jen, a za chvíli krýt máš mrtvoly obou,
podrž to znamení krve a tmavé vždycky měj plody,
jaké sluší smutku - ať památkou dvojí jsou krve!“

Řekla a meče hrot si nasadí zespodu na hrud',
nalehne na jeho ocel, jež dosud je od krve vlažná.

Prosba však dojala bohy, a rodiče dojala také:
onoho stromu plod, když dozraje, tmavou má barvu,
to pak, co z hranice zbylo, jen v jediné spočívá urně."